

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Václava Roučky a soudců JUDr. Petra Kuchynky a Mgr. Jaroslava Škopka v právní věci **žalobce: Přípravný výbor HS Bochov II**, se sídlem Bochov, Mariánská 388, proti **žalovanému: Krajský úřad Karlovarského kraje**, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, *za účasti osob zúčastněných na řízení: 1) Lesní společnost Bečov, s.r.o., se sídlem Bečov nad Teplou, Karlovarská 305; 2) Lesy České republiky, s.p., se sídlem Hradec Králové, Přemyslova 1106/19*, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21.10.2014, čj. 3159/ZZ/14-2,

t a k t o:

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í

[I] Předmět řízení

Žalobce se žalobou ze dne 12. 12 2014 domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 10. 2014, čj. 3159/ZZ/14-2 (dále též jen „*napadené rozhodnutí*“). Napadeným rozhodnutím bylo zamítnuto žalobcovo odvolání a bylo potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, odboru životního prostředí (dále též jen „*Magistrát*“ nebo „*prvoinstanční správní orgán*“), ze dne 30. 6. 2014, čj. 4901/OŽP/13-21 (dále též jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“). Prvoinstančním rozhodnutím bylo rozhodnuto tak, že *I)* nebyla

povolena změna hranic a výměry honiteb Stružná a Mirotický les, **II)** nebyla uznána společenstevní honitba Bochov II a **III)** honební společenstvo Bochov II nebylo zapsáno do rejstříku honebních společenstev s tím, že nevytváří nebo nenaplnuje jednu ze zákonných podmínek pro vznik honitby, a to je garantovaná rozloha takovéto honitby 500 ha ve smyslu § 17 odst. 7 zák. o myslivosti.

Tvorba a využití honiteb, postavení a právní poměry honebního společenstva, výkon státní správy myslivosti, dozoru a sankce za neplnění nebo porušení povinností, byly upraveny zákonem č. 449/2001 Sb., o myslivosti, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „zákon o myslivosti“).

Správní řízení bylo upraveno zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění účinném v rozhodném období (dále též jen „správní řád“).

[III] Žaloba

Žalobce připomněl, že dne 25. 11. 2013 podal na příslušný orgán státní správy myslivosti (dále též jen „OSSM“) návrh na registraci honebního společenstva Bochov II (dále též jen „HS“) a jeho zápisu do rejstříku honebních společenstev, včetně všech potřebných příloh. Součástí podání byly zpracované údaje o vlastnictví honebních pozemků, souhlasy vlastníků s členstvím v HS, zápis z ustavující valné hromady, ustanovení přípravného výboru, stanovy HS, návrh plánovaných druhů zvěře a jejich minimálních normovaných stavů, slovní popis hranice honitby a její zakres na mapě.

Rozhodnutím OSSM ze dne 15. 1. 2014, čj. 4901/OŽP/13-9, bylo dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti rozhodnuto tak, že nebyla povolena změna hranice a výměry honiteb Stružná a Mirotický les, podle § 18 a § 19 zákona o myslivosti nebyla uznána společenstevní honitba s názvem Bochov II a podle § 20 odst. 4 písm. a) zákona o myslivosti bylo odmítnuto zapsání honebního společenstva Bochov II do rejstříku honebních společenstev. Žalobce podal dne 30. 1. 2014 proti tomuto rozhodnutí odvolání na příslušný OSSM. Žalovaný svým rozhodnutím ze dne 9. 4. 2014, čj. 1121/ZZ/14-3, zrušil rozhodnutí OSSM ze dne 15. 1. 2014, čj. 4901/OŽP/13-9, a věc vrátil k novému projednání.

OSSM rozhodnutím ze dne 30. 6. 2014, čj. 4901/OŽP/13-21, opětovně nepovolil změnu hranice a výměry honitby Stružná a Mirotický les, neuznal společenstevní honitbu Bochov II a odmítl registraci a zápis honebního společenstva Bochov II. Žalobce opět podal proti prvoinstančnímu rozhodnutí odvolání, které žalovaný rozhodnutím ze dne 21. 10. 2014, čj. 3159/ZZ/14-2, zamítl a prvoinstanční rozhodnutí potvrdil. Žalobce je přesvědčen, že se žalovaný dopustil v rámci svého rozhodnutí velkého množství hmotněprávních i procesních pochybení.

Zásadní porušení práv žalobce spočívá především v nesprávné aplikaci příslušných ustanovení zákona o myslivosti. Žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí prvoinstančního správního orgánu proto, že část nové honitby o výměře 152,7487 ha patří stejnému vlastníkově, jako před okamžikem nabytí účinnosti zákona o myslivosti. Žalovaný tudíž ve svém rozhodnutí nad rámec zákonného ustanovení došel k závěru, že změna honitby

dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti je podmíněna změnou vlastnického práva k honebním pozemkům v minimální rozloze 500 ha, kdy k této změně musí, dle názoru žalovaného, dojít po 1. 7. 2002 (okamžik nabytí účinnosti zákona o myslivosti). Žalovaným je toto datum označováno jako tzv. „rozhodné datum“.

Dle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti platí, že *změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.* V této souvislosti žalobce poukazuje rovněž na § 17 odst. 7 zákona o myslivosti, dle kterého *minimální výměra honitby se stanoví pro oboru 50ha, pro ostatní honitby 500ha.*

Z výše citovaných ustanovení zákona o myslivosti lze dovodit, že jakákoliv změna vlastnictví k honebnímu pozemku může být důvodem pro podání žádosti o změnu honitby, kdy nově vznikající honitba musí mít rozlohu minimálně 500 ha. Nelze se však ztotožnit s názorem žalovaného, který nad rámec výslovného ustanovení zákona o myslivosti dovodil, že *povolit změnu honitby z důvodu změny vlastnického práva lze pouze za předpokladu, že po 1. 7. 2002 došlo ke změně vlastnického práva u pozemků tvořících honitbu v minimální výměře 500 ha.* Dle žalobce zákon o myslivosti tuto povinnost nikde neuvádí a názor žalovaného není podpořen ani judikaturou správních soudů či odbornou literaturou. Nadto, výslovná aplikace názoru žalovaného by zamezovala tomu, aby vlastník honebních pozemků, který po 1. 7. 2002 nabyl pozemky o výměře umožňující již s pozemky původními vytvořit vlastní honitbu, tuto honitbu vytvořil, a to z toho důvodu, že u původních pozemků nedošlo po 1. 7. 2002 ke změně vlastnického práva. Takovýto výklad by byl v rozporu se základními ústavními principy týkajícími se vlastnictví majetku a nakládání s ním, neboť tímto názorem by byl vlastník nucen pouze účelově převést majetek (např. na jím založenou společnost) z důvodu, aby mu bylo umožněno nakládat se svým majetkem dle své svobodné vůle. I z tohoto důvodu výše citovaná argumentace žalovaného nemůže obstát.

Pro podporu svých tvrzení žalobce odkázal na odbornou literaturu - komentář k zákonu o myslivosti - konkrétně ustanovení týkající se § 31 odst. 4, kde je uvedeno: *„Ze znění odstavce vyplývá, že o změnu mohou požádat vlastníci honebních pozemků poprvé ihned po účinnosti zákona, tj. po 1. 7. 2002. Změna není omezena žádnou výměrou, lze provést změnu honitby i na základě změny ve vlastnictví honebního pozemku.“*

Žalobce dále poukazuje na skutečnost, že odkaz OSSM i žalovaného na aplikovatelnost tohoto ustanovení je v rámci podané žádosti žalobce absurdní. Zákon o myslivosti ani zákonodárná moc žádným způsobem neomezuje vlastnictví k honebním pozemkům, tak jak vyplývá z rozhodnutí OSSM čj. 4901/OŽP/13-21, a nezmiňuje ani nepoukazuje na jakési „rozhodné datum“.

Žalobce rovněž uvedl, že zákon o myslivosti ve své čtvrté části, hlavy I upravuje tvorbu a využití honiteb. Dle § 18 zákona o myslivosti, orgán státní správy myslivosti musí vydat rozhodnutí o uznání honitby, pokud návrh splňuje podmínky pro uznání honitby dle § 17 zákona o myslivosti. Obecné zákonné zásady pro tvorbu honiteb dle zákona o myslivosti byly v posuzovaném případě žalobcem splněny. Požadavky vztahující se jak

na souvislost honebních pozemků, tvorby hranice honiteb, tak i celkové výměry, byly dodrženy (kdy ani žalovaný nesplnění těchto podmínek neshledal).

V době vzniku honiteb na základě nového zákona o myslivosti byla majetková/vlastnická struktura honebních pozemků značně odlišná od současného stavu. Převážná část honebních pozemků po celém území ČR byla vlastněna státními podniky, jako jsou Lesy ČR či Pozemkový fond ČR. Tito byli většinovými vlastníky, a tedy i držiteli honiteb vzniklých dle nového zákona o myslivosti. Tento konkrétní případ se mj. týká právě nevzniklé honitby, kterou chce přípravný výbor založit. Přibližně 98 % vlastnictví honebních pozemků, které jsou součástí návrhu na uznání honitby, bylo vlastněno právě Pozemkovým fondem ČR, který ale po dobu několika let pozemky prodával, tudíž došlo ke změně vlastnictví. Noví vlastníci tak dle zákona žádají o možnost vytvořit honitbu, se kterou by mohli oni sami, jakožto vlastníci, nakládat. Dle názoru OSSM však nemohou, protože některé z těch honebních pozemků vlastníci nabyli ještě před „rozhodným datem 1. 7. 2002“. Tento závěr je absurdní, diskriminující a protiprávní.

V neposlední řadě, tvrzení OSSM „že si vlastníci měli o honitbu požádat v rámci přechodného období, kdy zákon o myslivosti nabyl účinnosti“, považuje žalobce opět za neadekvátní a ve své podstatě nemožné. Jak by mohli vlastníci, kteří jsou členy honebního společenstva, dle návrhu na uznání honitby, podat návrh na uznání honitby, když by nesplnili podmínky pro uznání honitby. Dle OSSM se jedná o cca 120 ha, takže už jen požadavek na minimální výměru by tím nebyl splněn. Tito vlastníci se nechali „přičlenit“, uvést do souladu dle nového zákona o myslivosti. Následně však tento vlastník nabyl honební pozemky několikanásobně větších výměr, splňuje zákonné požadavky, ale OSSM mu to neumožní.

[III] Vyjádření žalovaného, replika

Žalovaný ve **vyjádření** ze dne 13. 3. 2015 uvedl, že trvá na tom, že v průběhu řízení nedošlo ke krácení žalobcových práv, z uplatněných námitek nelze dovodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, a tudíž navrhuje zamítnutí žaloby.

K námitce týkající se nesprávné aplikace § 31 odst. 4 zákona o myslivosti, žalovaný vysvětlil, že zákon o myslivosti nabyl účinnosti dne 1. 7. 2002. Pojem „změna vlastnictví honebních pozemků“ ve vztahu ke tvorbě honiteb není zákonem definován a vzhledem k tomu, že obecně platí zákaz retroaktivity právních předpisů, lze tento předpis aplikovat na jednání a právní skutečnosti nastalé po nabytí účinnosti daného předpisu. Změnu vlastnictví honebních pozemků posuzuje správní orgán prvého stupně od data 1. 7. 2002, tedy ode dne nabytí účinnosti zákona o myslivosti. Z tohoto důvodu nemohou vlastníci honebních pozemků nabytých do vlastnictví před datem 1. 7. 2002 s pozemky v oblasti výkonu práva myslivosti volně disponovat. Jelikož pozemky o celkové výměře 152,7487 ha byly nabyty do vlastnictví před 1. 7. 2002, dochází tímto k poklesu celkové výměry navrhované honitby Bochoh II a tato již nedosahuje zákonem stanovenou výměru 500 ha. To bylo vysvětleno již správním orgánem prvého stupně a žalovaný se k němu vyjádřil i v napadeném rozhodnutí.

Žalovaný dále uvedl, že v případě, kdy navrhovaná honitba splňuje § 17 zákona o myslivosti, orgán státní správy myslivosti tomuto vzniku honitby skutečně bránit nesmí

a vydá rozhodnutí o uznání honitby. Nicméně v tomto případě nebyla splněna podmínka minimální výměry honitby 500 ha, a to jak prvoinstanční správní orgán i žalovaný v napadeném rozhodnutí řádně odůvodnili.

Žalovaný konečně připomněl, že pozemek p.č. 1326/1 v k.ú. Bochov má způsob využití jako silnice a pozemek p.č. 2849/7 v k.ú. Bochov je dle § 2 písm. g) zákona o myslivosti pozemkem nesouvislým. Žalovaný následně plně odkázal na odůvodnění prvoinstančního a napadeného rozhodnutí.

Replika předložená soudu při jednání dne 1. 3. 2016 rekapitulovala žalobcovy názory vyjevené v žalobě.

[IV] Posouzení věci krajským soudem

Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též jen „*soudní řád správní*“ nebo „*s. ř. s.*“).

Podle § 75 odst. 1 soudního řádu správního soud při přezkoumání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Podle § 75 odst. 2 soudního řádu správního věty první soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů.

Soud po provedeném jednání dospěl k závěru, že **žaloba není důvodná**, když o jednotlivých námitkách uvážil následovně.

Krajský soud přezkoumával žalobou napadené rozhodnutí a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl ke dni 21. 10. 2014 (viz § 75 odst. 1 s. ř. s.), kdy bylo vydáno žalobou napadené rozhodnutí. Z tohoto důvodu také nemohl přihlídnout k dalším skutkovým okolnostem, na které žalobce poukazoval a které svým způsobem změnily skutkové okolnosti, avšak vyvstaly po datu 21. 10. 2014.

Podle § 17 odst. 1 zákona o myslivosti lze myslivost provozovat jen v rámci uznané honitby.

Podle § 17 odst. 7 zákona o myslivosti minimální výměra honitby se stanoví pro oboru 50 ha, pro ostatní honitby 500 ha.

Podle § 31 odst. 4 zákona o myslivosti změnu honitby vyplývající ze změn vlastnictví honebních pozemků, o kterou požádá vlastník honebních pozemků, provede orgán státní správy myslivosti vždy k 31. prosinci roku následujícího po roce, v němž vlastník o úpravu požádal.

Úvodem věcného posouzení soud předznamenává, že stávající spor, jako řada jiných obdobných v této oblasti, je důsledkem určité kolize mezi výkonem vlastnického práva a práva myslivosti. Stran oné kolize nelze opomenout nálezy Ústavního soudu, resp.

judikaturu správních soudů. Určitý shrnující pohled byl vyjeven v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 8. 2015, čj. 10 As 43/2015 - 49, kde kasační soud konstatoval mj. toto: „[15] Zdejší soud má za to, že **honitbu na určitých honebních pozemcích může užívat pouze jediné honební společenstvo**. Plyne to z povahy věci, neboť využívání stejných pozemků dvěma a vícero honitbami by mohlo vést k nadměrnému lovu zvěře, ale také např. k nedostatku jednotné koncepce zabezpečení ochrany zvěře, jakožto přírodního bohatství státu [čl. 7 Ústavy, k tomu srov. nálezy ÚS ze dne 13. 12. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 34/03 (N 226/43 SbNU 541; č. 49/2007 Sb.) a ze dne 6. 3. 2007, sp. zn. Pl. ÚS 3/06 (N 41/44 SbNU 517; č. 149/2007 Sb.)]. Ani ze smyslu a účelu příslušných ustanovení zákona o myslivosti (zejména § 17 až § 31) rozhodně nevyplývá, že by na jednom honebním pozemku mohly působit dvě, či více honiteb, resp. honebních společenstev (viz usnesení NSS ze dne 18. 1. 2013, čj. 8 As 6/2012-204, věc Honební společenstvo Poštorná, bod 49; obdobně srov. i rozsudek NSS ze dne 27. 6. 2007, čj. 9 As 18/2007-109). Pokud tedy na pozemcích označených stěžovatelem hospodaří jiná honební společenstva, nemůže na těch samých pozemcích svou činnost vykonávat nové honební společenstvo.“. Řečeno zjednodušeně - zákon o myslivosti stojí na nepřekročitelné zásadě, že jeden pozemek může být součástí jedné honitby. Judikatura vrcholných soudních instancí tedy definitivně uzavřela, že v určitém okamžiku je nezbytné preferovat právo myslivosti nad právem vlastnickým, neboť právo myslivosti sleduje širší veřejný zájem, kterým je ochrana životního prostředí a vytváření příznivých podmínek pro rozvoj chovu zvěře a péči o krajinu a přírodu. Z tohoto pohledu je nezbytné vnímat a vykládat i zákon o myslivosti, který nabyl účinnosti dne 1. 7. 2002. Řečené ústavněprávní parametry pak vytvořily mantinely pro posouzení jednotlivých žalobních bodů, resp. důvodů, které vedly Magistrát města Karlovy Vary i Krajský úřad Karlovarského kraje k jejich rozhodnutím.

Výše zmíněná judikatura se odrazila i na str. 4 prvoinstančního rozhodnutí, kde Magistrát uvedl: „Správní orgán k tomu na vysvětlenou konstatuje, že v současné době jsou tyto pozemky členů navrhovaného HS Bochoh II součástí jiných honiteb (Mirotický les, Stružná), k tomu, aby tyto pozemky bylo možné využít k tvorbě nové společenstevní honitby, musí být tyto pozemky uvolněny z honiteb, ve kterých se nacházejí (...).“.

V souzené věci nebylo sporu o tom, že **1)** některé pozemky, uvažované jako součást budoucí honitby Bochoh II, byly v době rozhodování správních orgánů součástí jiných honiteb (= Mirotický les, Stružná), a **2)** uvedené honitby nesouhlasily s uvolněním těchto pozemků. Po odečtení výměr těchto pozemkových parcel došlo k poklesu celkové výměry navrhované honitby pod zákonem požadovaných 500 ha, přesně na 445,8566 ha.

Soud dále obrátil pozornost na přechodná ustanovení zákona o myslivosti, přesně na § 69 odst. 1 a 2 vytvářející prostor pro tzv. transformační období, ve kterém bylo možné učinit soulad mezi honitbami, které vznikly (byly uznané) v době účinnosti předchozího mysliveckého zákona (= zákona č. 23/1962 Sb.) s požadavky zákona č. 449/2001 Sb.

Podle § 69 odst. 1 zákona o myslivosti honitby a obory uznané podle dosavadních předpisů zůstávají zachovány; to platí i pro obory o výměře nižší než 50 ha a samostatné bažantnice uznané podle dosavadních předpisů, které se stávají honitbami podle tohoto zákona, i když nedosahují výměry 500 ha. Pokud honitba nebo obora uznaná podle

dosavadních předpisů dosahuje zákonné výměry podle tohoto zákona, ale nesplňuje ostatní požadavky na tvorbu honitby, je osoba, které byla honitba uznána podle dosavadních předpisů, povinna podat do 31. prosince 2002 orgánu státní správy myslivosti návrh na uvedení honitby do souladu s tímto zákonem, jinak honitba zaniká k 31. březnu 2003.

Podle § 69 odst. 2 zákona o myslivosti právní povaha honebních společenstev vzniklých podle dosavadních předpisů se řídí ustanoveními tohoto zákona ode dne jeho účinnosti. Honební společenstvo přijme stanovy, popřípadě je přizpůsobí úpravě podle tohoto zákona a zvolí orgány nejpozději do 9 měsíců ode dne účinnosti tohoto zákona, jinak honební společenstvo a společenstevní honitba zanikají. Po zániku honebního společenstva se provede likvidace.

V onom transformačním období bylo možné, aby nejpozději od 31. 12. 2002 do 31. 3. 2003 byly provedeny kroky, které mohly přivést určitou změnu v rozloze a uspořádání jednotlivých honiteb. Právě v tomto období, ve vztahu k souzené věci, by bylo možné provést změnu původní honitby Stružná a Mírotický les. Původní honební společenstva by musela udělit souhlas k tomu, aby došlo k vyčlenění části pozemků z jedné i z druhé honitby a tyto pozemky by pak byly využity k tomu, aby po případném přidružení ještě dalších pozemků vytvořily honitbu novou. Tím by vzniklo nové honební společenstvo. Tato situace ovšem v daném případě nenastala, neboť v uvedeném období došlo k prosté transformaci původních honebních společenstev Stružná a Mírotický les. Z uvedeného je zřejmé, že pro vytvoření změny hranic a vytvoření nové společenstevní honitby Bochov II nebyla naplněna podmínka daná § 31 odst. 4 zákona o myslivosti. Ze systematiky zákona o myslivosti a jazykového výkladu tohoto ustanovení vyplývá, že rozhodným datem pro posouzení naplnění této podmínky je datum 1. 7. 2002, tj. den, kdy nabyl účinnosti zákon č. 449/2001 Sb., když od této doby se posuzuje, zda došlo či nedošlo ke změně vlastnictví honebních pozemků. To ovšem v daném případě nemohlo být naplněno, neboť listinami založenými ve správním spisu je prokázáno, že vlastníci, kteří hodlali vytvořit novou společenstevní honitbu Bochov II, byli vlastníky těchto pozemků již před 1. 7. 2002. Logicky proto nemohla být tato podmínka § 31 odst. 4 zákona o myslivosti v jejich případě naplněna. Z tohoto výkladu vycházel jak prvoinstanční správní orgán, tak žalovaný. Jistě, argumentace správních orgánů není vždy zcela precizní, avšak dá se uzavřít, že naplňuje požadavky § 68 odst. 3 správního řádu. Rozhodovací důvody jsou navíc podloženy listinami, které tvoří součást správního spisu. Neobratná formulace proto nemůže představovat procesní vadu, která by mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Rozhodovací důvody jsou v souladu s výkladem zákona o myslivosti, a tak soud musel uzavřít, že v dané věci skutečně nebyla naplněna jedna z podmínek pro vznik navrhované honitby, a to zákonem požadovaná výměra 500 ha. Nad rámec uvedeného soud poznamenává, že odborné stanovisko Ministerstva zemědělství nebylo ani pro soud vodítkem pro posouzení věci. Tím byl, jak uvedeno výše, výklad příslušných ustanovení zákona o myslivosti a dále rozhodovací praxe Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu.

Z výše uvedených důvodů **soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.**

[V] Náklady řízení

Žalovaný správní orgán, který měl ve věci plný úspěch, má podle § 60 odst. 1 věty první soudního řádu správního právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však v řízení před krajským soudem žádné důvodně vynaložené náklady řízení nevznikly, a proto bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Stran náhrady nákladů řízení osob zúčastněných na řízení soud konstatuje, že podle § 60 odst. 5 věta první s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu jen těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. V této věci však soud osobám zúčastněným na řízení žádnou povinnost neuložil, a proto jim právo na náhradu nákladů řízení nebylo přiznáno.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost do dvou týdnů po jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 1. března 2016

JUDr. Václav Roučka, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová